Una jove extutelada de Sant Feliu de Guíxols: 'Vaig treure la nota per mèrits propis'

Estudiant de 4t de Publicitat a la Universitat Pompeu Fabra, reivindica els èxits que els joves extutelats aconsegueixen amb molt d'esforç i reclama una igualtat d'oportunitats 'real' que continua sent una assignatura pendent

El dia de la defensa del seu treball de recerca (TR), entre el públic hi havia, orgullosa, la seva referent de la DGAIA, a qui veia poc perquè no era «una nena complicada». Emocionada en sentir la seva brillant exposició, li va comentar que era una de les poques joves tutelades que aquell any havia aconseguit acabar el batxillerat. També li va explicar que, si no li arribava la nota per accedir al grau universitari que volia, no s'havia de preocupar, perquè hi ha places reservades per a determinats col·lectius (entre els quals hi ha les persones tutelades i extutelades, com ella). Lucía va agrair els elogis, però no es va voler acomodar en la idea que tenia l'accés assegurat. «No vaig voler pensar que, com que tenia una plaça reservada, no calia que m'esforcés. Volia aconseguir la nota per mi mateixa i, al final, ho vaig aconseguir pels meus propis mèrits», explica orgullosa Lucía Segura. Un 11,9 que li va obrir les portes del grau de Publicitat a la Universitat Pompeu Fabra (UPF), que aquesta jove extutelada està a punt d'acabar —ja fa quart—, convençuda que «cal parlar més dels qui han assolit els seus objectius i de l'esforç que això implica».

Lucía Segura, 21 anys

La trobada amb Lucía té lloc al pati interior del Campus del Poblenou, on estudia. La seva sola presència allà ja trenca el primer dels molts tòpics que desmunta amb un discurs ferm i decidit i un somriure dolç. «Tenia clar que aniria a la universitat i que volia estudiar alguna cosa de Disseny o Publicitat», explica la jove, que va créixer en un centre residencial d'acció educativa (CRAE) de Sant Feliu de Guíxols, el seu poble, i que des de fa quatre anys viu en un pis per a joves extutelades que continuen els estudis.

«La meva tutora del centre em va dir que, com que havia crescut en un CRAE, seria perfecta per treballar en l'àmbit social. I a mi m'encanta i valoro molt la feina que fan; de fet, a l'estiu treballo de monitora, però no volia dedicar-m'hi tota la vida», relata. Com que era la més gran i «una de les que es portaven millor», moltes vegades havia acabat fent de referent per a les seves companyes al centre. «A la pràctica em tocava fer d'educadora, tot i que no fos responsabilitat meva», explica Lucía.

Retrat de Lucía Segura, estudiante de 4t de Publicitat a la Universitat Pompeu Fabra. / Pau Gracià

Recorda que durant els dos primers cursos de l'ESO treia notes d'entre 7 i 9, que ella mateixa qualifica de «normaletes». Fins que va entendre que, per tenir les mateixes oportunitats que els seus companys de l'institut, s'hauria d'esforçar més. «Al capdavall, jo no tenia cap mena de suport econòmic ni res. Necessitava una beca i diferents ajuts, i això requereix un esforç extra», assenyala. Així, a 3r i 4t d'ESO va començar a exigir-se més i, en arribar al batxillerat, va redoblar la dedicació.

«Em vaig esforçar un munt perquè tenia clar que aniria a la universitat».

Fer el salt tota sola d'un municipi com Sant Feliu de Guíxols a Barcelona va ser un dels primers reptes. «Vaig haver d'aprendre a moure'm per la ciutat, a adaptar-m'hi i a tot el que comportava viure en un lloc molt diferent d'on jo venia», assenyala.

Tot i que assegura que s'ha sentit molt acompanyada a la facultat, els obstacles que ha de superar —invisibles per a la majoria— continuen sent-hi. N'és una mostra l'Erasmus, una experiència a la qual va haver de renunciar per por de perdre l'allotjament. «Volia anar al Japó i estava disposada a pagar-m'ho perquè havia treballat i tenia estalvis. El problema era que, si marxava, podia perdre la plaça al pis i, quan tornés a Espanya, hauria de trobar un altre lloc on viure», lamenta.

L'habitatge és ara la seva preocupació principal. Una inquietud que comparteix amb bona part de la seva generació, tot i que en el seu cas agreujada per la manca d'una xarxa familiar en què recolzar-se. «És una cosa que em ronda molt pel cap des que vaig començar aquest curs. Si vols fer un màster, t'allarguen l'estada al pis d'estudiants dos anys o el temps que duri el màster, però, si no vols continuar estudiant, te n'has d'anar», explica.

El problema, insisteix, és que no hi ha cap alternativa adaptada a la realitat dels qui surten del sistema de protecció. «Tot i que hi ha un tutor que et va orientant una mica, al final ho has de fer tot tu: buscar oportunitats, visitar pisos, calcular quant pots pagar, informar-te de tot... És una mica estressant», relata.

Notícies relacionades i més

Per això, més enllà de reivindicar els seus propis èxits, Lucía reclama una igualtat d'oportunitats real, que no es limiti a l'accés a l'educació. «Jo em graduaré i vull tenir les mateixes oportunitats que els altres companys», subratlla. «I sento que, en l'àmbit educatiu, majoritàriament tenim les mateixes oportunitats, però moltes vegades no es té en compte que nosaltres ens hem d'ocupar de moltes altres coses a banda de la universitat. Hi ha gent que arriba a casa, té el menjar fet i només s'ha de preocupar dels treballs i poca cosa més. En el meu cas, he de cuinar, estar pendent dels papers que he de lliurar i gestionar moltes altres coses», conclou.

Subscriu-te per seguir llegint

Via: El Periódico

Font de l'article: https://www.diaridegirona.cat/societat/2026/11/18/lucia-segura-jove-extutelada-sant-feliu-guixols-merits-propis-136547234.html